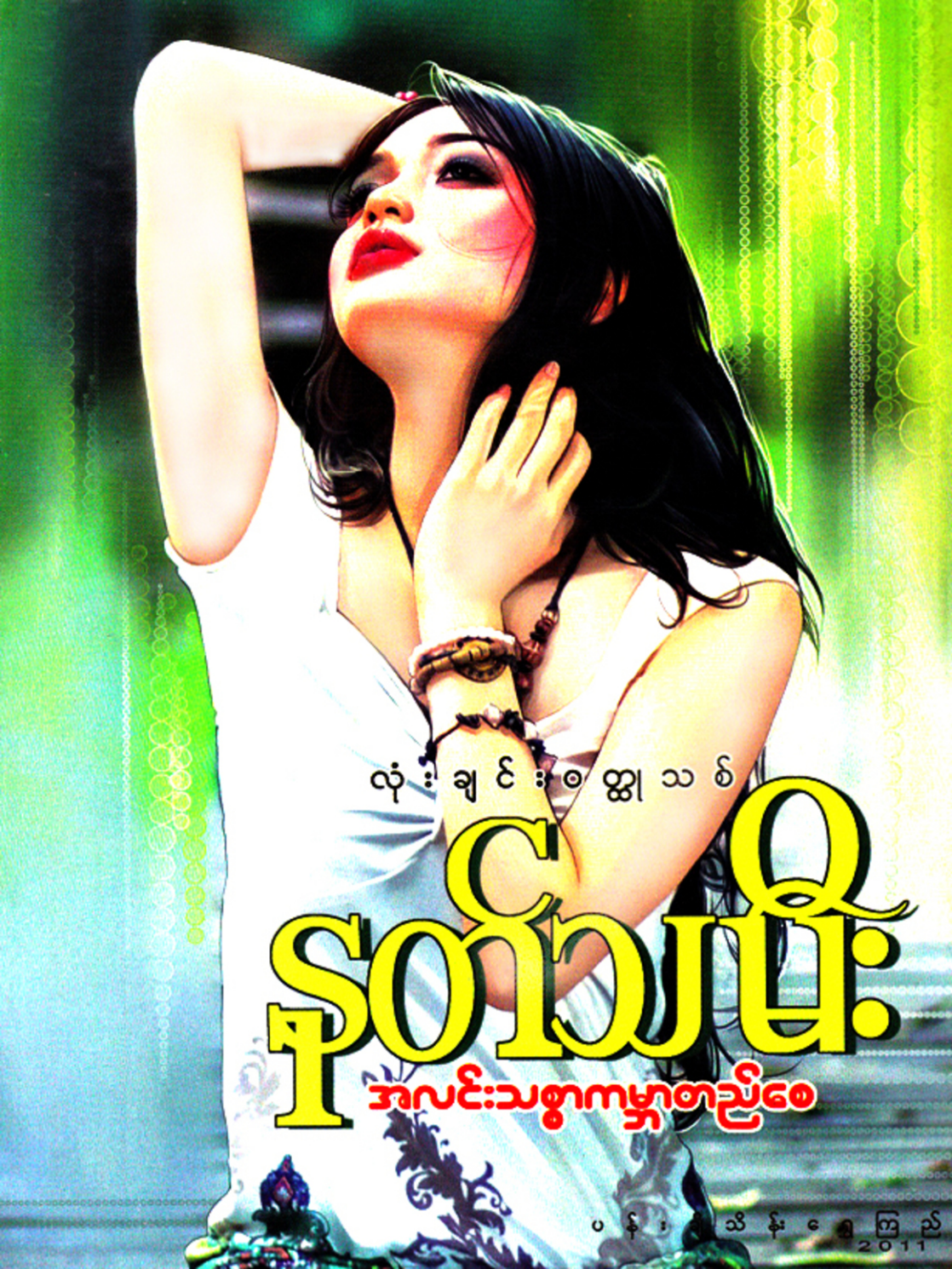

လုံ : ချင် : ဓတ္ထ သစ်

နတ်သမီး

အလင်းသစ္စာကမ္ဘာတစ်ခု

ပန်း : သိန်း : ကြည်
2011

အခန်း (၁)

"ဒီနေ့ သားကြိုက်တဲ့ ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်ချက်ထားတယ်။ ငါးလည်း ကြော်ထားတယ်နော် သားလျှံ၊ တခြားဟင်းတွေလည်း သားကြိုက်တာ တွေချည်း လုပ်ထားတယ်။ ဪ မေမေနဲ့ ကြီးကြီး က ဒီနေ့သားနဲ့ တူ တူ ထမင်းစားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီနေ့သားအဖေစင်ကာပူက ပြန်လာမယ်။ အဲဒါ ကုန်သည် ကြီးများ အစည်းအဝေးအတွက် လေယာဉ်ကွင်းက နေ တစ်ခါတည်းသွားဖို့ စီစဉ်ထားလို့ သားရဲ့ "

"ကြီးကြီးကလည်း လိုက်သွားမှာ ဆိုတော့သားလျှံတစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားရမှာ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ နော်၊ သားလျှံလေး စားဖို့ အားလုံးသေချာစီမံခဲ့ပြီးသား၊ မိလုံးနဲ့ သန်းစိန်ကို လည်း မှာ ခဲ့ပြီးသားနော် သားလျှံလေး၊ ငါးတွေက ကြပ်ရွာနေအောင် ကြော်ထားလို့ အရိုးမြတ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ထမင်းစားပြီး သစ်သီးစားဖို့ လည်း ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အဆင်သင့်ပဲနော်၊ သားလျှံ ကိုယ့်ဟာကို ယူမစားချင်ရင် မိလုံးတို့ ကို ယူခိုင်း၊ ဪ ထမင်းစားပြီး တန်းခနဲ တီဖွီထိုင်မကြည့်နဲ့ ဦး၊ ဗိုက်မှာ အဆီပိုတွေ တက်သွားဦးမယ်၊ လမ်းလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးလျှောက်ဦး၊ သတိထား"

အပြင်တစ်ခါထွက်ဖို့ အရေး မေမေရော ကြီးကြီးရောမှာ တမ်းမြွေလို့ မပြီးနိုင် မျက်လုံးလေး ပြူးကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နာခံနားထောင်နေရသောသူက စိတ်မရှည်လို့ မျက်နှာလည်း တစ်ချက်မပျ

က်ရဲ၊ နေရာမှာ လည်း ခြေတစ်လှန်းမရွှေ့ရဲ။

မျက်နှာ ဟိုဘက်ဒီဘက်လှည့်ပြီး စိတ်မဝင်စားသလိုဖြစ်သွားတာနှင့်

-

"သားလျှံ မေမေတို့ စကားတို့ နားထောင်ရတာ စိတ်ပျက်နေတာ လား၊ ဂရုစိုက်မခံချင်လို့ လား၊ မေမေတို့ မှာ သားလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချူချာလွန်းလို့ ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရတာ၊ တစ်ခုခု အမှားအယွင်းမခံနိုင်ဘူး သား။ ဒါကြောင့်မို့ ကျောင်းပြီးတာတောင် သားကို ဘာအလုပ်မှ မခိုင်းခဲ့တာပေါ့"

"ကြီးကြီး အမွေအနှစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တင် သားလျှံ နောင်ဘဝထိ ထိုင်စားလို့ ရပါတယ်ကွယ်၊ သုံးချင်သလောက်သုံး ဖြုန်းချင်သလောက်ဖြုန်း၊ ကြီးကြီးဘယ်တော့မှ မငြိုငြင်ဘူး၊ အဲအိမ်ထောင် ရေးကိုတော့ ကြီးကြီးတို့ စိတ်တိုင်းကျပဲ ရွေးချယ်ပေးမှာ နော် သားလျှံ။ ကလက်တက်တက် ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့် အမွေပစ္စည်းတွေမက်မောတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သတ်မိမှာ စိုးလို့ သိလား၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သွားချင်တယ် ဘယ်လာချင်တယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးတို့ ကို ပြော၊ သားလျှံ သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကြီးကြီးလိုက်ပို့မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် အိမ်မှာ ခေါ်တွေ့၊ ဟုတ်ပြီလား"

သူ့ဘဝက အိမ်တွင်းပုန်း အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်လို ဘယ်နေရာမှာ မှ လွတ်လပ်မှုမရှိ။ တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ်ကာလမှာ လည်း ကြီးကြီးနှင့်မေမေ တစ်လှည့်စီ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လုပ်ပေးခဲ့ပြီး အပေါင်းအသင်းလည်း များများ ထားခွင့်မပေးခဲ့။ မြတ်မင်းတစ်ယောက်သာ သူ့အကြောင်းကို နားလည်ပြီး ကြီးကြီးနှင့်မေမေကိုသည်းခံပေးခဲ့သည် ။

လူငယ်သဘာဝအပြင်ထွက်လည်ပတ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့အိမ်ကို လာတွေ့၍ ကြီးကြီးနှင့် မေမေ အမျိုးမျိုးလုပ်ကျွေးသော အစားအသောက်တွေ စားကာ ပြန်သွားရသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြီးကြီးနှင့်မေမေပါဘဲ အပြင်ထွက်ဖြစ်ကြသည့်အခါမှာ လည်း အချိန်နာရီ ကန့်သတ်၍ အတိအကျ အိမ်ကို ပြန်လာရ၏။ သူ့ဘဝက အချိန်နဲ့ စား၊ အချိန်နဲ့ အိပ်၊ ဖူးဖူးမှုတ် အချစ်ခံရသည့် တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံမည့် ဩရသသားကြီးတဲ့ ။

"ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ သား၊ မေမေနဲ့ ကြီးကြီးပြောတာကြားရဲ့လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ကြားပါတယ်၊ မေမေတို့ သွားစရာရှိတာ သွားပါ၊ သားကိုယ့်ဘာသာ ထမင်းစားလိုက်ပါ့မယ်"

စူးရှဩဇာညောင်းသော မေမေအသံကြောင့် အတွေးတွေ ကစဉ့်ကလျား ပြတ်တောက်လျက် အိညက်ညက်ပျော့ညံ့ညံ့အသံလေးဖြင့် ကပျာကယာ ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ ။ ဘယ်တော့မှ လည်း လေသံပြင်းပြင်းမာမာ မသုံးနှုန်းရပါ။

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းက လေယူလေသိမ်းနဲ့ လည်း ခွဲခြားလို့ ရတယ် သားလျှံ၊ စကားပြော ညင်သာသိမ့်မွေ့မှ ဘယ်လိုအသိုက်အဝန်းက လာတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ သားအဖေကိုပဲ ကြည့်၊ လုပ်ငန်းတူ လုပ်ငန်းရှင်တွေထဲမှာ တောင် ဘယ်လောက်ထူးခြားအောင်မြင်ထားလဲ၊ မေမေနဲ့ ကြီးကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်လို့ စီမံအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ နေလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် သားလျှံ၊ သားအဖေ ကောင်းမင်းရွှေနဲ့ သားမေမေ လ

က်ထက်တော့မယ်ဆိုတော့ ကြီးကြီးတို့ မိသားစု ပုံစံခွက်ထဲမှာ အံဝင်ခွင် ကျ နေနိုင်မလားလို့ အရင်ဆုံးမေးတယ်။ စည်းကမ်းချက် တွေပြောတယ် ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အဲဒီအချိန်ကတည်းက ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တာလေ။ အဟင်း သားအမေကို မခွဲနိုင်မခွာနိုင် ချစ်နေ တော့လည်း အခုထိ ခေါင်းညိတ်နာခံရှာပါ တယ်။ အဲဒီလို ရည်ရွယ်ချက် ရှိတော့ သူ့ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားမသွားဘူးလား၊ အဲဒါကြောင့် သားလျှံ လည်း ကြီးကြီးတို့ စည်းကမ်းအောက်မှာ စိတ်မကျဉ်းကျပ်ပါနဲ့ ၊ ဆန့်လည်း မဆန့်ကျင်ပါနဲ့ "

တဲ့ ။ အဲဒီလို သိမ်းသွင်းခဲ့တာတွေကြောင့် သူလည်း ဒီနေ့ထိ မေမေနဲ့ ကြီးကြီးစကားကို မလွန်ဆန်မိခဲ့သေးပါ။ ထားရာနေစေရာသွား၊ ဖြစ်စေ ချင်တာကို ဖြစ်အောင်နေပြလျက် သားလိမ္မာ တစ်ယောက်ဟု ချီးမွမ်းခံခဲ့ ရသည် ။

"လိမ္မာတာကောင်းပေမယ့် ပျော့ညံ့တာတော့မကောင်းဘူး သွန်းရွှေ လျှံ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ပီပီသသနဲ့ တောင့်တောင့်တင်းတင်း သန်သန်မာ မာတော့နေသင့်တယ်။ အခုတော့ လူပုံစံက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဆိုပေမယ့် မင်းပြောတာဆိုတာ၊ နေတာထိုင်တာက ပျော့နွဲ့နွဲ့နွဲ့ မိန်းမ ဆန်လွန်းတယ်။ တချို့လူတွေက မင်းကိုအခြောက်ကြီးလို့ တောင် ထင် နေကြတာကွ၊ နာမည်ကလည်း ယောက်ျားဆန်ဆန်ခန့်ခန့်ညားညား မ ဟုတ်ဘူး ၊ အစားအသောက်စားတော့လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့နေ လိုက်တာ ၊ အဲဒီလောက်ထိ လိုလို့ လား"

မြတ်မင်းက သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး ဝေဖန်ဖူးသော်လည်း သူ က မပွင့်တပွင့် အပြုံးလေးနှင့်သာ တုံ့ပြန်ခဲ့သည် ။ သူဒီလိုနေခဲ့သည့်အ ကျိုးအမြတ်က ဘယ်သူနှင့်မျှ ရန်မများ ၊ အတိုက်အခံမရှိ။ မြတ်မင်းညီ

တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ခဏခဏရန်ဖြစ်၊ အချုပ်ခန်းရောက်နေတာနှင့် မြတ်မင်းမိဘတွေ အရမ်းစိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည် ။ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ ဖြေရှင်းရတာ၊ ရဲစခန်းရောက်သွား လို့ ငွေပေးပြီးထုတ်ခဲ့ရတာ၊ အမျိုးမျိုး ပြဿနာတွေ ကြားရတိုင်း မေမေတို့ မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်ခဲ့တာကို နားလည်ခဲ့၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူက ဒီဘဝလေးကို ပျော်မွေ့သည် ၊ ကျေနပ်သည် ၊ လုံခြုံမှုရှိသည် ဟု လည်း ခံစားမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီအတိုင်း။

★

အခန်း (၂)

"ကိုကိုလေး ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ"

"အေး အေး ဟုတ်ပြီ၊ နင်တို့ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့"

တိုးတိုးညင်သာ ပြန်ပြောပြီး၊ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ ထမင်းစားနေလျှင် အိမ်အကူအလုပ်သမားများ အနားမှာ ရှိနေတာကို မကြိုက်။ ရွံရှာလို့ ၊ အဆင့်အတန်းခွဲချင်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် အနားမှာ ယဝ်ခပ်ပေး၊ ဟိုဟာလုပ်ပေး ဒီဟာလုပ်ပေးနှင့် သူ့အတွက် တာဝန်ပိုမှာ စိုးသည်။

ထမင်းခိုင်းရောက်လို့ အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်လိုက်သည် နှင့် သူကြိုက်နှစ်သက်သော ပုစွန်တုပ်ဟင်းနှင့် ငါးကြော်နံ့က နှာခေါင်းဝမှာ စွဲငြိသွား၏။ သူက ထိုဟင်းများ မပါလျှင် ငြူစူ စိတ်ကောက်တတ်တာမို့ နေ့စဉ် တစ်နေ့တစ်မျိုးတော့ ပါအောင်ချက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလိုမျိုး ဟင်းလျာနှစ်မျိုးလုံးပါအောင်လည်း စေတနာပိုတတ်၏။

"ဟား ကောင်းကောင်း ဆွဲမယ်"

အနားမှာ ကြီးကြီးနှင့်မေမေလည်း မရှိတာမို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အားရပါးရ မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေလိုက်သည်။

ထမင်းလေးငါးလုတ်ဝင်တော့ လည်ပင်းတောင် နင်လာသည်။ ရေသောက်ဖို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဖန်ခွက်သာတွေ့ပြီး ရေဖန်ချိုင့်မရှိ။ မိလုံး

တို့ မေ့ပြီးချမှထားခဲ့တာဖြစ်မည်။

အသာထကာ ထမင်းစားခန်းအဝင်ဝထောင့်မှာ ရှိသော ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေသန့်ဘူးယူ၍ နေရာမှာ တင် အဖုံးဖွင့်ကာသောက်လိုက်သည် ။ လည်ချောင်းထဲရှင်းသွားမှ ရေခဲသေတ္တာပြန်ပိတ်ပြီး ထမင်းစားပွဲကို ပြန်လာခဲ့၏။

"ဟာ ဟိတ်ကြောင် ကြောင်၊ ဘယ်ကကြောင်လဲ၊ ဟာ သွားပါပြီကွာ"

အထိတ်တလန့် အော်လိုက်တာတောင် ငါးကြော် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ကောင်၊ အဝါရောင်အစင်း ကြားနှင့်ကြောင်ပါးစပ်ထဲ ပါသွားသေးသည် ။ ဟင်းပန်းကန်တွေ ဂလုံဂလွမ်နှင့် ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ လည်း စားပွဲပေါ်ပြန့်ကျဲသွား၏။

"တောက် ကြောင်စုတ်ကြောင်နာ၊ ဘယ်အပေါက်ကဝင် လာပြီး ဘယ်ချိန်ထဲက ချောင်းနေလဲ မသိဘူး၊ တွေ့မယ် တွေ့မယ်၊ နောက်တစ်ခါ မဝင်ရဲအောင် တစ်ခါတည်း ရိုက်သတ်ပစ်တယ်"

အားကောင်းမောင်းသန် ကြိမ်းမောင်း၍ ထောင်ထားသော တံမြက်စည်းကိုယူ၍ ကြောင် ထွက်သွားရာ နောက်ဘက်ပေါက်ကနေ ထွက်လိုက်လာခဲ့သည် ။ သူက ခွေးတွေကြောင်တွေကို မုန်း၍ အိမ်မှာ ဘာတိရစ္ဆာန်မှ မမွေးပါ။

ဘယ်အချိန်တုန်းကမှ လည်း ဒီလိုကြောင်မျိုး အိမ်ထဲကို မဝင်ဖူးပါ။ အနီးအနားဝန်းကျင်မှာ လည်း သီးသန့်ခြံဝင်းကျယ်ကျယ် တိုက်လုံးချင်း တွေနှင့်မို့ ရောယှက်မှုမရှိဘဲ တိရစ္ဆာန်မွေးကြလျှင် တောင်စည်းကမ်းရှိကြသည် ဟု ပြောရမည်။

အခုတော့ ဘယ်အိမ် ဘယ်ခြံက ပေါက်လွှတ်ပဲစား ငတ်ပြတ်နေ

သောကြောင်က သူ့အိမ် ရောက်လာခဲ့သည် မသိ။ သူကြိုက်သည့်ဟင်း
တွေ စားသွားတာမို့ ပိုပြီးဒေါသဖြစ်သည် ။

"ဟော တွေ့ပြီ"

ထွားကြိုင်းလွန်းသောကြောင်ကြီးက တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးထောင့်နား
မှာ ရှိသော ပန်းအိုးတွေ ကြားမှာ ငါးကြောက်ကို မြိန်ရေရှက်ရေ ကိုက်ဖြုတ်
စားသောက်နေသည် ။ အသံတိတ် အနားတိုးကပ် သွားလျက် တံမြတ်
စည်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ အားနှင့်လွှဲရိုက်လိုက်သည် ။

"ညောင် ညောင်"

ကြောင်ကြီး တော်တော်အထိနာသွားသည် ထင်သည် ။ နေရာမှာ ပုံ
ခနဲ လဲကျသွားပြီး တညောင်ညောင်နဲ့ မရပ်မနားအော်နေသည် ။

သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး ထရိုက်ဖို့ ပြင်တော့ ထော့ကျိုးထော့ကျိုးဖြင့်
တစ်ဖက်ခြံထဲကို ခုန်ကျော် သွား၏။ အသံကတော့ ခုချိန်ထိ မရပ်မနားပ
င်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်သွားလောက်ပါပြီ။

ဒီကောင်ကြီး ဘယ်တော့မှ လာရဲတော့မှာ မဟုတ်။

"ဟယ် ရွှေဝါ ရွှေဝါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ခြေထောက်ကျိုးသွားပြီထင်တယ်၊
ဟိုဘက်ခြံက ဘယ်သူရိုက်လွှတ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့
တိရစ္ဆာန်ကို လူစိတ်မရှိ ရိုက်လွှတ်တယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

"ဟင်"

ဟိုဘက်ခြံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအသံကြောင့်

သူ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွား သည် ။ လူစိတ်မရှိဘူးတဲ့ ။ စိတ်ကထောင်းခနဲဖြစ် သွားကာ ဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည် ။ ထိုအချိန်မှာ အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုသံ ကြားလိုက်ရ၏။ လူခေါ်ဘဲလဲတီးရမှာ ကို ဒီလောက် တောင် နားမလည်ဘူးလား။

ခြံစောင့်ဦးမောင်ငယ် အပြေးအလွှား ခြံတံခါးသွားဖွင့်တာ မြင်လိုက် ရသည် ။ သူလည်း ထိုနေရာကို ရောက်သွား၏။

"ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအိမ်က ရိုးရှင်းကြောင်ကို ဒဏ်ရာရအောင် ရိုက်လွှတ် လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ"

ဝင်းဝါဖောင်းအိနေသော မျက်နှာလေးနဲ့ မလိုက်၊ စူးစူးရှရှအော်နေ သော ကောင်မလေးကို သူ မျက်လုံးအပြူးသား ကြောင်ငေးစွာကြည့်မိ သည် ။ ဂျင်းသရီးကွာတား ဘောင်းဘီအနက်ရောင်လေး နှင့် စပို့ရှပ် အ နက်စင်းကိုယ်ကျပ်လေး ဝတ်ထားပြီး သရီးစတက် ဆံပင်အဖျားလိပ် ခွေခွေလေးတွေ ကကြည့်ကောင်းသည် ။

လည်ပင်းမှာ ပလက်တီနမ် ကြိုးမျှင်သေးသေးလေးနှင့်လက်မှာ ဖန် စီကြိုးခပ်ကြိုးကြီးတစ်ခု ပတ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးဘဲ ရဲစိုနေ၏။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးမှာ မှဲ့လေးတစ် လုံးနှင့်တော်တော်စွာမည်ပုံပင်။

သူ့ကိုမြင်တော့ ရှေ့တိုးလာကာ-

"ရှင် ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ရှင်လား၊ ရိုးရှင်းကြောင်ကို ရိုက်လွှတ်လိုက်တာ ရော မြင်လား"

"ဟို မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ တိရစ္ဆာန်ကို ရိုက်လွှတ်လိုက်အောင် ထိ မိုက်တဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ တခြားအိမ်က ရိုက်လွှတ်လိုက်

တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

ဦးမောင်ငယ် ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးပေမယ့် ရိုးရှင်းဆိုသည့် မိန်းကလေးက ကျေနပ်ပုံမရပါ။ သူ့လက်ထဲက တံမြက်စည်းကို မြင်သွားပြီး သူ့ကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်လျက်-

"ဟင် ရှင် မဟုတ်လား၊ ရွှေဝါကိုရိုက်လွှတ်လိုက်တာ ရှင်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

သူ့နှုတ်က သံပြတ်နှင့်ထွက်သွားတော့ ရိုးရှင်းမျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွားသည်။ ။

"ရှင် ရှင် လူမဆန်ပါလား၊ အခုရွှေဝါလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီထင်လဲ၊ ခုနကမေးတော့ သူပဲ မဟုတ်သလိုနဲ့၊ ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုး"

"ဟိတ် မင်း အဲလောက်ကြီး ပြောစရာမလိုဘူး၊ မင်းကြောင်က စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ငါ့အိမ်က ထမင်းစားပွဲပေါ်က ငါးကြော်တွေကို စားသွားလို့ ရိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရိုက်မလွှတ်စေချင်ရင် ကိုယ့်ကြောင်ကို အစားဝဝ လင်လင် ကျွေးထားပြီး ထိန်းသိမ်းထားပါလား"

"ဘာ အောင်မယ်လေး ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်တွေ့နေလိုက်တာ၊ ဒီမယ် အဲဒီရွှေဝါလေးက ရိုးရှင်းတို့ ကော်ဖီသောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကော်ဖီတိုက်တယ်၊ ဟိုတယ်စာစားတဲ့ အချိန်မှာ ဟိုတယ်စာကျွေးတယ် နားလည်လား၊ ရှင်တို့ အိမ်မှာ မစားဖူးတာတွေတောင် စားရတယ်ဆိုတာ မှတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာကတော့ ဗိုက်ပြည့်တယ် ဗိုက်ဆာတယ် ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ၊ သူတို့ ကြိုက်တာ သူတို့ တောင့်တတာဆိုရင် သူ့ဟာဖြစ်ဖြစ်

ကိုယ့်ဟာဖြစ်ဖြစ် နားမလည်ဘဲ စားမှာ ပေါ့"

သူမကလည်း ကက်ကက်လန် ရန်ပြန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။ အရပ်အမောင်းက မြင့်မားပေမယ့် ရန်တွေ့နေတာတောင် လေသံက ပျော့နွဲ့နွဲ့၊ အသားအရေက ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ တီရှပ်နှင့် ပုဆိုးကွက်စိပ် ဝတ်ထားတာကလည်း အရောင်ဖျော့ဖျော့ဖြစ်ပြီး မျက်ခုံးထူထူများက ယောက်ျားပီသသလိုနှင့် မျက်နှာဝန်းများက မိန်းမဆန်ဆန် ဝိုင်းစက်ညှို့ရီနေသည်။

တံမြက်စည်းကိုကိုင်ထားသည့် လက်ကအားမပါလှသော်လည်း ရွှေဝါလေးကို ဘယ်လိုအထိ နာအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်သည် မသိ။

"ဒီမယ် ရွှေဝါလေးကို နာကျင်အောင် ဒဏ်ရာရအောင် ရိုက်လွှတ်တဲ့ အတွက် ရှင့်ကို မကျေနပ် ဘူး"

"မကျေနပ်တော့ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ"

"အရွှေကို ဆေးခန်းသွားပို့ခိုင်းထားတယ်၊ အဲဒီဆေးဖိုးဝါးခ ရှင်ခံရမယ်၊ အေး ရွှေဝါလေး ဒဏ်ရာမသက်သာဘဲ သေသွားတယ် ဆိုရင်တော့ ရှင့်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး"

"ဒါဆို ငါ့အိမ်က ဟင်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးလည်း နင်လျော်လေ၊ နင့်ကြောင်သေသွားရင်လည်း ငါနောက်ထပ် တစ်ကောင် အစားပြန်ဝယ်ပေးမယ်"

"ဘာ"

"အေး နောက်တစ်ခါ ငါ့အိမ်ထဲ မဝင်အောင် ငါ့အိမ်ကဟင်းတွေ ခိုးစားအောင် နင့်ကြောင်တွေကို သေချာသင်ပေးထားပါ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖြစ်ရင်လည်း ငါကနောက်တစ်ခါ ထပ်လုပ်ဦးမှာ ပဲ၊ တိရစ္ဆာန်က နားမလည်ဘူးဆိုပေမယ့် လူဖြစ်တဲ့ နင်က ဂရုစိုက်ပေါ့၊ တာဝန်မယူ နိုင်"

ရင် မမွေးနဲ့ "

"တောက် "

ပြောပြီးချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာမို့ သူမ အံ့ကြိတ်တက်ခေါက်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ ။ ထိုလူက ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ နောက်ပြန်လှည့်ကာ-

"ဦးမောင်ငယ် ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်တော့၊ နောက်တစ်ခါ ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ လူတွေဆိုရင် ပေးမဝင်ခိုင်းနဲ့ ၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ ရဲတိုင်လိုက် "

"အာ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ "

သူမစိတ်ကို ဒေါသဖြစ်ကာ အနားမှာ တွေ့သော ခဲလုံးသေးသေး လေးကောက်၍ ထိုလူကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ။ ထိုလူနဖူးတည့်တည့် ထိမှန်သွားသည် ထင်၏။ အားခနဲ စူးစူးဝါးဝါး အော်ကာ နဖူးကိုလက်နှ ငုံဖိပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမဂရုမစိုက်ဘဲ လှည့်ထွက်လာ ခဲ့၏။

မိန်းမကောင်း ရန်တွေ့၊ စွာတေးလန်နေသော ထိုယောက်ျားကြီးကို မုန်းလှသည်။ ။ လူပုံနဲ့ မလိုက် ပျော့နွဲ့လွန်းတာကိုလည်း အမြင်ကတ်၏။ ဒီလောက်ပဲ ခဲလုံးသေးသေးလေးနှင့်ပစ်လို့ သွေးနည်းနည်းထွက်တာကို ရှုံ့မဲ့ညည်းညူစရာလား။

တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို မချစ်တတ်ဘဲ နှိပ်စက်ရဲတာကိုက သူမရဲ့ ရန် သူဖြစ်သည်။ ။

ရွှေဝါလေးကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်လို့ ဒီလူဝဋ်လိုက်တာ နည်း တောင်နည်းသေး။

အခန်း (၃)

"အောင်မယ်လေး၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သားလျှံလေးရယ်၊ ခဏလေး မျက်နှာလွဲခဲ့တယ်၊ ခဏလေးပြဿနာဖြစ်ရတယ်လို့ ကွယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက သူများ ခြံထဲဝင်ပြီးတောင် အဲလို ရဲရဲတင်းတင်းလုပ်ရဲသတဲ့လား၊ မေမေမကျေနပ်ဘူး၊ ရဲစခန်း သွားတိုင်မယ်"

"အိုအေ၊ ရဲစခန်းသွားတိုင်နေတာ သံသရာရှည်ပါတယ်၊ ငါတို့ ဖူးဖူး မှုတ်ထားတဲ့ သားလေးကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင်လုပ်တာ အဲဒီမိန်းကလေးကို ပြန်ပြီး အဲလိုလုပ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်၊ လာ အဲဒီအိမ်ကို အခု သွားပြီး တစ်ခုခုပြန်လုပ်မယ်"

မေမေနဲ့ ကြီးကြီး ဆွေဆွေခန့် ဒေါသတွေ ဖြစ်နေကြသည် ။ ဒဏ်ရာက ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပေမယ့် သွေးအနည်းငယ်တော့ စွန်းထင်းသွားသည် ။ နဖူးစပ်မှာ မို့ နာနာကျင်ကျင်လည်း ခံစားရ၏။

မေမေနဲ့ ကြီးကြီး ပြန်လာတော့ သူက မျက်နှာကိုသန့်စင်ပြီး ပလာစတာတောင်ကပ်ထားပြီး ပါပြီ။ ဒါတောင် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေကြသည် ။

တစ်အိမ်လုံးလည်း ဆူညံပွက်လောရိုက်ကာ ဟိုဘလူအော်ငေါက်၊ ဒီလူမာန်မဲနှင့် စိတ်တိုင်းမကျ ဒေါသဖြစ်လို့ မပြီးနိုင်။ အခုလည်း ဟိုဘက်အိမ်သွားရန်တွေ့ဖို့ သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်သည် ။

မလိုက်ချင်ပေမယ့် မငြင်းဆန်ရဲတာကြောင့် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ပါလာရ၏။ အမည်းရောင် သံပန်းတံခါးကြီးက သူတို့ အိမ်လိုအမြဲတမ်း ပိတ်ထားဟန်မတူ။

ဖွင့်လျက်သားရှိသည့် တံခါးပေါက်ကနေ မေမေ၊ ကြီးကြီးနှင့်အတူ ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာရသည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး၊ ခွေး ခွေး"

"ဟဲ့ ခွေးတွေက ကိုက်မှာ လားမသိဘူး၊ လုပ်ကြပါဦးဟဲ့"

ချီဇူးအမျိုးအစား ခွေးနှစ်ကောင် ဘယ်ကဘယ်လိုပြေးထွက်လာသည် မသိ။ သူတို့ သုံးယောက်ကို ဟိုက်ဒီဘက် ကွေ့ပတ်ဝိုင်းလျက် တဝတ်ဝတ်ဟောင်နေကြသည်။

သုံးယောက်လုံး ကျောချင်းကပ်သွားကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအသံစာစာဖြင့် အော်မိကြသည်။

"ဟိတ် ဘက်ခမ်းနဲ့ ရွန်းနီ လာစမ်း ဒီကို"

အသံက စူးစနဲ ထွက်လာကာ ခွေးနှစ်ကောင် အမြီးကုပ်၍ သူ့သခင်ဆီ ပြေးသွားကြသည်။ သူ့ကို ခနဲ ပေါက်ခဲ့သော မိန်းကလေး မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်နှင့် သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး ခွေးနှစ်ကောင်ရဲ့ ခေါင်းလေးတွေကို ပွတ်သပ်၍ -

"နင်တို့ နှစ်ကောင် တော်ရာမှာ သွားနေကြစမ်း သွား၊ ငါခေါ်မှာ ပြန်လာနော်၊ ဦးနှောက်နဲ့ သေသေချာချာ မှတ်ထားကြ"

လူတစ်ယောက်ကို စကားပြောသလို ပြောလွှတ်လိုက်ပြီးမှ သူတို့ ကိုမျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ-

"ဘာကိစ္စလဲ၊ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဒီအိမ်က ဝင်ချင်တိုင်းဝင်လို့ မရဘူး၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ ရဲတိုင်လို့ ရတယ်နော်"

"ဟိတ် ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား၊ မင်းမှာ လူကြီးမိဘတွေ မရှိဘူးလား၊ ဆိုဆုံးမပေးမယ့်သူ မရှိဘူးလား"

"ဒါဆို အန်တီတို့ သားကိုရော လူတစ်ယောက်ကို အဲလိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောတတ်အောင် အန်တီတို့ သင်ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဘာ"

ဒေါ်နီနီလျှံနှင့်ဒေါ်ခက်ခက်လျှံနှစ်ယောက်လုံး
မျက်နှာတွေတင်းမာနီမြန်းသွားကြသည်။ ။ ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်က
ဒီလိုခံပြောတာကို မခံမရပ်နိုင် ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်သွားကြ၏။

"ဒီမယ် ငါတို့ သားလေးကို ငါတို့ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမ
လောင် ပိုးမွေးသလို မွေးပြီး ဆုံးမသွန်သင်ထားတာ၊ ဒါကို အနာတရဖြ
စ်အောင် မင်းလုပ်လိုက်တာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အန်တီတို့ သား အပြောအဆိုမယဉ်ကျေးလို့
ရိုးရှင်းကြောင်လေးကို ဒဏ်ရာ ရအောင်လုပ်လိုက်လို့ ရိုးရှင်းပြန်လုပ်
တာဘာဖြစ်လဲ"

"အောင်မယ်လေး၊ ငါ့နှယ်နော် ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ အပြော
အဆို ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်း လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းရေစက်နဲ့ ခြံနီး
နာချင်း လာဖြစ်ရပါလိမ့်"

"ပြောမနေနဲ့ ၊ သူ့မှာ လူကြီးမိဘတွေ မရှိဘူးဆိုရင်
ရပ်ကွက်ရုံးသွားတိုင်မယ်၊ လာကြ"

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင် မာန်ဖီနေသော ခွေးနှစ်ကောင်နှင့်

သူမရဲ့ ခပ်စွာစွာ စရိုက် ကြမ်းမှုကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ ။

"ဟဲ့ သမီး၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဆူဆူညံညံနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဪ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာ လား။ အိမ်ထဲခေါ်လေကွယ်"

အညိုရောင်အပွင့်အခက်များ ပါသည့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားသော ဥပမိရုပ် သန့်သန့်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ပဋိသန္ဓာစကားဆိုပြီး ပြဿနာအတွင်း ဘာမှ နားမလည်စွာ ဝင်လာသည်။ ။

ဒေါ်နီနီလျှံနှင့်ခက်ခက်လျှံ အာရုံပြောင်းသွားကာ ထိုအမျိုးသမီးကို လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက် သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသမီးလေးရိုးရှင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အစ်မကြီးတို့ က ဟိုဘက်ခြံကထင်တယ်၊ ဘာကိစ္စများ စရှိလို့ ပါလဲ၊ ပြောစရာရှိရင် အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပြောကြပါ"

"အို ထိုင်ဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင်းသမီး ကျွန်မတို့ သားလေးကို ခဲနဲ့ ထုသွားလို့ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သွားအောင်၊ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုရှင်းပေးမှာ လဲ ပြောပါ"

"ဟုတ်တယ် ရှင့်သမီး အရိုင်းအစိုင်းက မချေမငံ ဆက်ဆံနေလို့ ရုံးသွားတိုင်ဖို့ လုပ်နေတာ"

"ဟင်"

ဒေါ်ရိုးရိုးယဉ် သမီးဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ။ သမီးမျက်နှာမှာ အပြစ်လုပ် ထားသူလို မဝံ့မရဲဟန်ပန်တွေ မတွေ့ရ။ စူးရှအားကောင်းသော မျက်နှာဝန်းလေးက ထိုဧည့်သည် သုံးယောက်လုံးကို မကျေမနပ်ကြည့်လျက်ပင်။

"ဒီလိုရှိပါတယ် အစ်မကြီး၊ ခုနက ဧည့်သည် တွေနဲ့ စကားပြောနေလို့ ဘာပြဿနာဖြစ်သွား တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခြံနီးချင်းတွေ ပြဿနာသေးသေးကို ပုံကြီးမချဲ့ရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ခုနက ကျွန်မသမီးကို အရိုင်းအစိုင်းလို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကိုလည်း ဆင်ခြင် ပေးစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မသမီးက မိကောင်းဖခင်သမီးလေးပါ၊ သူ့အပေါ်မရိုင်းစိုင်းဘဲ သူက အရင်စပြီးမရိုင်းစိုင်းတတ်ပါဘူး။"

"ဘာ"

"အောင်မာ"

ဒေါ်နီနီလျှံနှင့် ဒေါ်ခက်ခက်လျှံဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည် ။ ဒီအမေနဲ့ ဒီသမီး တစ်လေသံ တည်း၊ တစ်ပေါက်တည်းပါလား။

ဝုန်းဒိုင်းကျဲ့ ပွဲကြမ်းလိုက်လျှင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်ပေတော့မည်။ နောက်က သားတော်မောင်ကလည်း မအေကိုဆွဲ၊ အဒေါ်ကိုဆွဲနှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့ဖို့ သင်ပေးခဲ့တာ ဒီလိုပြဿနာကို ခေါင်းရှောင်တတ်ဖို့ မှ မဟုတ်တာ။

သွန်းရွှေလျှံလက်ကို ဒေါ်နီနီလျှံ ရှေ့ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။

"ဒီမှာ မြင်လား၊ နဖူးမှာ ဒဏ်ရာရသွားတာ"

"ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒဏ်ရာက ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်ပေမယ့် ဘယ်လိုစဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသမီးကို မေးကြည့်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးမှားမှားမှန်မှန် လျော်ကြေးပေးရုံအပြင် ကျွန်မလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။"

"ဘာအဲ့၊ ဘာပြောတယ်၊ လျော်ကြေးဟုတ်လား၊ နင့်သမီးကိုနစ်နာ

အောင်လုပ်ပြီး နင်တို့ ပေး မယ့်လျော်ကြေးထက် ဆယ်ဆလောက်တောင် ပြန်ပေးနိုင်တယ် သိရဲ့ လား။"

"တောက် စကားပြောတာကိုက အဆင့်အတန်းမရှိဘူး၊ သားသမီးကို မဆုံးမတဲ့ အပြင် ရိုင်းစိုင်းတတ်အောင် သင်ပေးနေသလိုဘဲ၊ အံ့ဩပါရဲ့။"

"တော်ပါတော့ မေမေနဲ့ ကြီးကြီးရယ်၊ အရမ်းရှက်စရာကောင်းနေပါပြီ၊ နောက် မပတ်သက် အောင်နေရင်ပြီး တာပဲ။ လာကြပါ။"

ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ရန်ဖြစ်နေကြတာမို့ မေမေနဲ့ ကြီးကြီးကို သွန်းရွှေလျှံ ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရသည်။ ။

ဟိုဘက်ဒီဘက်မကျေမချမ်းတက်ခေါက်သံတွေ ဆူညံနေ၏။ အသေးအမွှားကလေးများ ၌ ပေါ့လျော့ခြင်းသည် ကြီးကျယ်သော အရေးတို့ကို ဖြစ်နေနိုင်သည် တဲ့ ။

မီးပွားလေးမှ သည် မြို့တစ်ခုလုံး ပြာကျစေနိုင်ပြီး ဆန်ကောတစ်ချပ် လွင့်ရုံနှင့်လည်း တိုင်းပြည်ပျက်ဖူးသည်။ ။

မှန်ဘီလူးနှင့်မှ မြင်ရသော အမှတ်တရလေးတစ်ခုခုကနေ တရားခံတစ်ယောက်ကို တစ်ကျွန်းစက်တိုင်ထိတောင် ပို့ပစ်နိုင်တာမို့။

မထင်မှတ်သော ထိုပြဿနာသည် -